

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Γ. ΦΑΜΠΕΡ

ΜΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

ΤΑΝ τὸ τραῖνο μίγρε με θόρυβο κάτω ἀπὸ τὴ τζιμοτή οὐλετὴ τοῦ σταθμοῦ, ὁ Ραούλ ξύπνησε ἀπότομα καὶ ἔβριξε γόφου του μὴ τρομαγμένη ματιά. Ἦταν μόνος μέσα στὸ βαγόνι. Πίσω ἀπὸ τὰ θαμνὰ τζάμα τοῦ παραθύρου, περνοῦσαν μεγάλα κώκωνα καὶ πρόβανα φῶτα, χαμένα μέσα στὴν παγωμένη νύχτα...

Ποῦς ἦταν αὐτὸς ὁ σταθμὸς ; Ὁ Ραούλ σπρώχνει ἀπότομα κ' ἔβρασε τὰ χέρια του στὶς ταίριες. Ἄ ! Ἔνα περίστροφο ! Τὶ τὸ ἦθελος στὴν τάση του ; Γιατί τὸ εἶχε πάρει μαζί του ; Ὁ βίανος πᾶν τὸ εἶχε θαμώσει τὸ νῦν, διαλύσαν σιγά-σιγά, σὺν ὀμίχλῃ. Ὁ Ραούλ τότε θυμήθηκε γιὰ ποῦ λόγο εἶχε κάνει ἐκεῖνο τὸ ταξίδι. Τὸ τραῖνο εἶχε λίγο σταμάτησε, κάτω ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀστρούς γλύκους.

Ὁ Ραούλ προχώρησε ἀργὰ καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὸ βαγόνι. Ἔπειτα, θυανώντας ἀπὸ τὸ σταθμὸ, κίταξε τὸ φεγγαῖο ῥολοῖ. Δέκα παρά πέντε... Εἶχε λοιπὸν διὰ δύο-τρῆς ὥρες στὴ διάθεσί του καὶ τοὺς ἔβριξε, μπορεὶ νὰ εἶδε, γιὰ μὴ στιγμή, πρὶν ἀπὸ τὴς δώδεκα, τὴ Γαβριέλλα.

Οἱ δρόμοι ἦσαν κρύατοινα ἀπὸ τὸ χιόνι. Ἐδῶ κ' ἔκει μεγάλες φοιτητικὲς οὐκλίμας, πολὺζυμες, ἔβιναν μὴ φαντασμαγορικὴ ὄψη στὴν παγωμένη καὶ κρύα νύχτα.

Πᾶσος καιρὸς εἶχε περάσει ἀπὸ τότε, ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκεῖνη ποῦ εἶχε φύγει σὺν τρελλῷ, σὺν ἀνθρώπων ποῦ εἶχαν πορὸς τὸ θάνατο ; Ὁ Ραούλ, σὺλλογιστῆρες πᾶς εἶχαν περάσει δύο μῆρες. Ἐκεῖνο τὸ ἔβριξε, σὶς 31 Ὀκτωβρίου (ἦταν Τρίτη) ἔβρασαν στὴν ἐΐση στὸ «Ρομὰ» καὶ τὴν Ἰουλιέτταν. Μὰ τότε ἡ Γαβριέλλα (ἦταν Τρίτη) ἔβρασαν στὴν ἐΐση στὸ «Ρομὰ» καὶ τὴν Ἰουλιέτταν. Μὰ τότε ἡ Γαβριέλλα...

μπορεὶ νὰ ἐξαφανισθῆ ἔτσι ἀπότομα. Πρέπει νὰ ὀρίσουμε μὴ μέρα. — Εἶμα σήμερονος ; τοῦ ἀπάντησε ὁ Ραούλ. Ὅποιος χάσει θὰ γίνῃ ἄφαντος τὴν τελευταία νύχτα τοῦ χρόνου, ὅστερα ἀπὸ τὴς δώδεκα...

Κι' ἀπότομα, χτύπησε τὸ κουνδὺν τῆς πόρτας. Καὶ νῆ, τώρα, εἶχε φθάσει αὐτὴ ἡ μοιραία νύχτα. Ὁ Ραούλ μὲ μὴ ἀνέκφραστη πίκρα στὴν καρδιά σὺλλογιστῆρες πᾶς ὅστερα ἀπὸ δύο ὥρες ἔβρασε νὰ κρατήση τὸν ὄγκο του καὶ νὰ φύγη μακριά, πᾶν μακριά, πᾶν πάντα. Μὰ πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἦθελος νὰ ξανακατερίσει ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Γαβριέλλας, νὰ δῆ νὰ φοτισμένα παραθύρα, ν' ἀντικρίση γιὰ τελευταία φορὰ τὴν ἀγαπημένη τῆς αἰλουέττα...

Τὸ ἔβριξε τῆς 31 Ὀκτωβρίου, ὁ Ἀλβέρτος, εἶχε ἐξηγήσει στὴ Γαβριέλλα τὴ φανερωνία τους.

— Ὡ ! ἔκανε κείνη γλῶσσας. Αὐτὸ μοιάζει σὺν μὴ Ἀμερικανιστῆ μονομαχία !

Ἔπειτα πῆρε ἔνα κεντῆκο βάζο κ' ἔβαλε μέσα δύο γυάλινα μορταγατῆρα, ἔνα μαῦρο κ' ἔνα ἄσπρο.

— Καὶ τώρα ἐμπρός ; Ποῦς θὰ τραβήξη πρῶτος ; ῥώτησε. Ὁ Ραούλ κ' ὁ Ἀλβέρτος κιντήχησαν μὴ θανάσιμη ἀγωνία. — Στάθηκε ; ἔβαν ἡ Γαβριέλλα. Ἄς πάρομη τὴ σειρά τοῦ Ἀλβέρτου. Πρῶτος ἔβρασε τὸ Ἀλβέρτος. Αὐτὸς θὰ τραβήξη πρῶτος.

Ὁ Ἀλβέρτος, κατάχλιμος, προχώρησε καὶ σήρασε διὰ τὸ χέρι του, μὴ ὁ Ραούλ τὸν πρόλαβε μὴ μὴ ἀπότομα σίμα κ' ἔβρασε τὸ δεξὶ τὸ χέρι μέσα στὸ κιντῆκο βάζο. Ἐπειτα τὸ ἔβρασε νὰ ἔβρασε μέσα στὴ παλάμη του τὸ μαῦρο μαργαριτῆ ποῦ εἶχε δγάλει ; Εἶχε γάλα... Μὰ γιατί εἶχε χλωμαῖσι ἔβρασε ἡ Γαβριέλλα ; Ὁ Ραούλ δὲν μορποῖσε νὰ σὺλλογιστῆ τῆσι. Γύρισε ἀπότομα, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ κιντασαῖσε σὺν τρελλῷ τῆς οὐκλίμας. Ὑστερα, στὸ δρόμο, μίγρε σ' ἔνα ταξὶ καὶ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα...

Μὰ γιατί, ὅστερα ἀπὸ δύο μῆρες, ἦθελος νὰ ξαναῖθῆ τὴ Γαβριέλλα ; Δὲν ἦταν καλύτερη ἡ μοναξιά του, στὸ ἐξοτικεῖο ;

«Ὅσο φτάνει ἡ ὥρα τῆς μοιραίας προφασίας, μοῖχηται τρέλλα ! σπῆναξε, πατόνα ; πάνο στὸ κιντασαῖλομο χιόνι. Δὲν μποροὶ νὰ φύγω ἔτσι, γιὰ πάντα. Θέλω νὰ ξαναῖθῆ τὴ Γαβριέλλα...

Λίγως νὰ τὸ καταλάβει, εἶχε φθάσει κῶλως κοντὸ τὸ σπίτι τῆς. Καὶ ἔβρασε, ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνση, ῥάραμη καὶ σαῖ. Ἦταν μὴ γυναικα πύλιμημν στὸ μᾶ ἔβραση γόνα. Ἦταν ἡ Γαβριέλλα !

— Ραούλ, τί ἔβρασε ; Εἶμα ἄροστομα ; τὸν ῥώτησε ταρμαγμένη. Ποῦ ἦσαν τῶσον καιρὸ ; Γιατί χάθηκες ;

Ὁ Ραούλ ἔβρασε. Ἦ σαρρανεῖσι τὸν βίανος. Ἐβρασε τότε νὰ φύγη γιὰ νὰ μὴν πατήση τὸν ὄγκο του, μὴ ἡ Γαβριέλλα τὸν ἔβρασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τραβήξε κοντὰ τῆς. Τὸ σπῆμα τῆς ἀναξήτητοσε μὴ ἔβαν τρελλῷ πόθο τὸ δικὸ του.

— Ἔνα φίλ ! Ἔνα μόνο φίλ ! σὺλλογιστῆρες μὴ ἀπελπισία ὁ Ραούλ. Ἄβρι, θὰ εἶμα μακριά, πᾶν μακριά κ' ὁ Ἀλβέρτος θὰ τὴν πάρη γυναικα του καὶ θὰ τῆ μαζί τῆς γιὰ πάντα...

Ὁ Ραούλ, ἔβριξε νὰ ἔβριξε τὴ κωνη, τὴν ἀκολούθησε στὸ σαλόνι.

— Σὶς ἔντεκα ὀδῆθη νὰ μὴ πάσο ὁ Ἀλβέρτος... Τὸν εἶτε ἡ Γαβριέλλα. Θέλει νὰ πάμο σ' ἔνα γορῶ...

Ἐβρασε τὴ στιγμή ἄοχισε νὰ χτυπήσει τὸ ῥολοῖ τῆς γειτονιστῆς ἐκκῆλισας. Ὁ Ραούλ σὺλλογιστῆρες πᾶς ἔβρασε νὰ σίγη. Νὰ σίγη ! Δὲν ἔβρασε νὰ δῆ τὸν Ἀλβέρτο. Τὰ θῆματῆ του ἀνηχητόσι κῶλως στὶς σῶλες. Ἐπειτα κῶλως χτύπησε στὴν πόρτα. Οἱ δύο νεοὶ γύνασσον καὶ κιντασαῖσε τρομαγμένοι. Ἦταν αὐτὸς χωρὶς ἄλλο.

Ὁ Ραούλ ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι τῆ Γαβριέλλα.

— Μὴν ἀνοίγης ; τῆς ψεφῆθηκε. Πρέπει νὰ φύγω... Νὰ εἶ ἀποχαιρωσῆσσο...

— Μὰ γιατί ; ἀπόρησε ἐκεῖνη. Στάσσο πρῶτα ν' ἀνοῖξω τὴν πόρτα...

— Ὅχι, ὄχι ! Ἄκουσε, Γαβριέλλα ! τῆς ἔτε πάλι ὁ Ραούλ. Πρέπει νὰ φύγω... Πρέπει νὰ πάμο νὰ φορέσο τὸ σῆμα μου. Μὰ θὰ ξαναγύρισσο. Ἐσο λοιπὸν νὰ πῆς τοῦ Ἀλβέρτου πᾶς θέλεις νὰ μείνης στὸ σπίτι. Ἐπειτα νὰ τὸν σπῆλῆς ν' ἀγορῆσο γλῆκα καὶ λιῆρο. Σὶς δώδεκα παρά τέταρτο θῆθῆσο ἐγὼ γιὰ νὰ τοῦ κῶλως μὴ ἔβρασε πᾶν τὸν ἔτοῖμακα ἀπὸ καιρὸ. Μὰ θέλω νὰ μὴ δώσης τὸν λόγο σοι, ὅτι δὲν θὰ τοῦ πῆς τίποτο... Ἐχο βάλει ἔνα σπῆχημα μὲ τὸν Ἀλβέρτο !

Κι' ὁ Ραούλ κιντήχησε στὸ διπλωμὸ δούπητο. Ὑστερα, ὅταν μίγρε στὸ σαλόνι ὁ Ἀλβέρτος, ὅβριξε ἀδρόμα στὸ διδῆρομο καὶ ἔβριξε ἀπὸ τὸ σπῆ : τῆς (Ἦ συνέχεται εἰς τὴν σελίδα 1340)

καὶ δὲν εἶχε πᾶσι ἐκεῖ πᾶρα μαζί του, ἀλλὰ μὲ τὸν Ἀλβέρτο, τὸν φίλο του φίλο ; Ναι ! Ἦταν φίλος τὸν ὁ Ἀλβέρτος ; Ἀπὸ τὴ μῆρα ὅμως ποῦ γύρισαν τὴ Γαβριέλλα, εἶχαν γίνε ἀσπῶνα ἐχθροί. Ἐκεῖνο τὰ ἔβριξε, σὶς 31 Ὀκτωβρίου, εἶχαν συμφωνήσει νὰ πάμο καὶ οἱ τρεῖσι στὴν Ὀπερα. Ὁ Ἀλβέρτος θὰ φροντῆζε γιὰ τὴ εἰσημία καὶ ὅστερα θὰ κιντασαῖσε μαζί νὰ πάρομη τὴ Γαβριέλλα. Μὰ ὁ Ἀλβέρτος, ὅταν γύρισε, εἶχε πάρει μόνο διὸ εἰσημία. Καὶ οἱ δύο τους τότε κατάλαβαν πᾶς ὅσοις θὰ ἀνωῖσαν τὴν ὄμορφη Γαβριέλλα στὴν Ὀπερα, ἀπὸ τὸ θὰ κῶλως τὴν καρδιά τῆς... Πρῶτος τότε ὁ Ἀλβέρτος, τοῦ πρότεμπε :

— Ἄς ὀρίσουμε κῶλως !..

Ὁ Ραούλ ἔβρασε τὸ κεφάλι, ταρμαγμένος.

— Ναι ! Δέχομη... τοῦ εἶτε. Μὰ ὄχι μόνο γι' ἀπόρη...

— Τὶ θέλεις νὰ πῆς ; ἀπόρησε ὁ Ἀλβέρτος.

— Θέλω νὰ πῶ, τοῦ ἐξηγήσο ὁ Ραούλ, πᾶς δὲν μποροῖνε νὰ ἐξοκλιωθῆσσο ἔτσι, γιατί ἡ θὰ εἶ σκοτώσσο ἡ θὰ μὴ σκοτώσσο. Ἔνας ἀπὸ τοῖς δύο μᾶς πρέπει νὰ λείγη ἀπὸ τὴ μέση...

— Τὶ ρομαντιστῆ ποῦ εἶσαι ! τὸν ἐκρινεῖθῆ ὁ Ἀλβέρτος.

— Ἐθέλεις λοιπὸν νὰ φύγης ἐσὺ, νὴ πᾶς στὴν Ἰταλία καὶ νὰ μὴ γυρῆσι παρὰ μονάχα ὅταν θὰ ἔβρασε παντορρητῆ ; τὸν ῥώτησε ὁ Ραούλ.

— Δὲν τρελλῆθηκα ! τοῦ φραῖξε ὁ Ἀλβέρτος.

— Βλέτεις λοιπὸν ; Ἐχο δῆσο ἐγὼ ! Ὅποιος χάσει, θὰ γίνῃ ἄφαντος ! Δὲν θὰ ξαναπαρομῆσσο μῆρονα στὴν Γαβριέλλα !..

Ὁ Ραούλ ἦταν ἔβραλος. Μὰ κ' ὁ Ἀλβέρτος ὅρασασαν στὴν ἔνα ταρραστή.

— Πᾶμο στὴ Γαβριέλλα ! κῶλως νὴ ὁ Ἀλβέρτος. Ἐκεῖ πᾶρα θὰ πᾶξομη τὴν τῆχη μᾶς...

Ἐπειτα, ὅταν ἔβρασαν καὶ οἱ δύο μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς Γαβριέλλας, ὁ Ἀλβέρτος πρῶτος ἔβρασε τὸ ἔβρασε

— Νὰ φύγη κῶλως εἶνε ἔνας λόγος... μῆρονα μ' ἔνα λιγῆ. Δὲν

Οἱ δύο νεοὶ γύρισαν καὶ κῶλως ταρμαγμένοι...

